

dybet i sine Tanker. Tilfældigt saae han op, da de passerede hinanden, og Torben standsede.

„Himlen har øjensynlig en Bestemmelse med os, Direktør Zaun! Det er tredje Gang idag, vi mødes. Skal vi ikke bøje os for Kendsgerningen og gøre hinanden Følgeskab?“

Hr. Zaun saae op paa ham i stor Forbavselse, satte sin Guld-lorgnet paa og betragtede ham igen — som for at forvisse sig om, at han ikke tog fejl. Saa bukkede han med en vidtløftig Armbevægelse.

„Med stor Fornøjelse!“

Hans Miner og denne Armbevægelse levendegjorde paany for Torben hele Sceneriet fra den afdøde „Aprilforening“, hvor Hr. Zaun havde været Talerstolens store Rædsel — „Skærveknuseren“, som han blev kaldt paa Grund af sin ildelydende Stemme. Siden var han bleven en af den københavnske Liberalismes Ledere, var i hvert Fald bleven en Mand, der til Løn for stor Offervillighed og Partitroskab spillede en vis politisk Rolle i Kulissen.

Han gav sig ogsaa straks igen til at tale om de politiske Forhold derhjemme og om Sandsynligheden af et nærforestaaende Valg.

„Jeg har set, at der forberedes et stort Landsmøde,“ sagde Torben. „Saa vidt jeg har forstaaet, er det Meningen at forsøge at komme overens om et nyt Partiprogram.“

„Ogsaa det, ja. Vigtigere er det dog efter min Mening at fremkalde — i fornødent Fald at *fremtvinge* — et radikalt Personskifte. Jeg skal ikke nævne Navne; men Magtens Sødme har aabenbart været lidt for ambrosisk for mere end eet af Regeringens Medlemmer. De er bleven tunge i Sædet. Det er paa Tide at skaffe friske Kræfter ind i Tinget ... Folk, der kan og vil føre Udviklingen videre. Vel at mærke i den rigtige Retning. Og nu fortæller jeg Dem ikke noget nyt, Godsejer Dihmer, naar jeg siger Dem, at vi i Partiet altid har set hen til Dem med særlig Forventning og derfor ogsaa har glædet os oprigtig over, at De endelig helt har genvundet Deres Helbred.“

Da Torben svarede, at han godt kunde tænke sig nu at gaa ind i den aktive Politik, kastede Direktøren sig ud i en vidtløftig